

mit Indtryk af det ærede Medlems Foredrag, og jeg skal derfor ikke lægge nogen videre Vægt paa det ærede Medlems Indledning. Naar jeg da lægger den til Side, ser jeg, at det ærede Medlem staar som en aldeles bestemt Modstander af dette Forslag, naar det overhovedet skal betragtes som noget Andet end som et Forsøg paa en Begyndelse, som det siden blev sagt — ikke af det ærede Medlem men fra den sidste Læser (Evermoes) — som en Forberedelse til Arbejde, der en Gang skulle komme; men efter hvilke Forberedelser, i hvilken Stikkelse, og med hvilke Krav, det hørte vi ikke. Saa komme vi til det ærede Medlem, der sidst talte, og hvis Foredrag ligesom det ærede Medlems, jeg nu nævnte, det meget har glædet mig at høre. Derved, at man ikke faar noget Tilfredsstillende ud af Foredraget i Forhold til selve Forslaget, er Foredraget ikke iøvrigt karakteriseret. Et saadant Foredrag kan desuagtet indeholde meget Lærerigt og Godt. Det ærede Medlem for Kjøbenhavn (Evermoes) udtalte sig overfor den ærede Ministers Forslag saaledes, at han erkjendte selvsjælgelig, at Ministerens Lante, den Hovedtanke, Ministeren havde sluttet sig til, ikke nogen af de to Lanter, han nærmere udviklede, men den tredie Hovedtanke, var den allerbedste, men den havde blot den Feil, at den var umulig at udføre. Dette udviklede det ærede Medlem saa noget nærmere, at den ærede Krigsministers Lante var den allerbedste, men blot havde denne ringe Feil, at den ikke kunde gennemføres (Evermoes: Det var ikke ganske saaledes!), idet han søjede til: Medmindre vi kunne stille en ganske anderledes stor Hær paa Venene og raade over ganske andre Midler, end det er antageligt, at vi kunne raade over, og i sin Betragtning af det Forslag, der foreligger, var det ærede Medlem saaledes hovedsagelig enig med det ærede Medlem for Frederiksberg Amts 1ste Valgkreds. Han kunde hilse Forslaget med Glæde som et Forsøg paa en Begyndelse, som supplerende Arbejde til et Hele, som et Brudstykke af et Hele, der faldt i splittede Dele. Det er rigtigt. Her have vi nu en Bedømmelse af 2 ærede sagtyndige Medlemmer i Salen af den høitærede Krigsministers Forslag. Jeg taler ikke om den ærede Krigsministers Forslag, men i Anledning deraf og i Anledning af de Forhandlinger, der her ere førte derom. Hvorledes ere nu vi læge Medlemmer stillede i denne Forhandling? Elleve Aar ere hengaaede, eller paa elleve Aar, siden den sidste Krig, og man har dels i andre Arbejder dels i den politiske Stilling en Undskyldning for, at man ikke er naaet videre; men man

er heller ikke til Dato naaet til Noget, der kan indgyde Befolkningen nogen Tillid, og hvorfor man kan gaa rast hen og offre et uhyre Antal Millioner, thi om det ogsaa gjennem Anmærkningerne til Ministerens Forslag kommer frem, at den ærede Minister ikke vil aflære Veien for sine mulige Efterfølgere til at kunne forsætte, betragter han dog dette sit Arbejde som noget fuldstændigt, som noget Bæsentligt, der har Betydning for vort Forsvar, medens ærede Medlemmer tage det kun som et Forsøg paa en Begyndelse, som en Forberedelse, der skal suppleres for at blive til et Hele, hvilket Hele imidlertid ikke træder frem for os, hverken med Hensyn til sin Udstrækning eller med Hensyn til sine finansielle Krav eller med Hensyn til Fordringen til de personlige Ydelser, som deraf maatte følge. Hvad er nu naturligere fra vor Side overfor denne Stilling, end at vi sige: Endnu er man ikke naaet til Modenhed i sin Overveelse, se da at komme frem med det, der ligger bagved, og lad os se, hvad de, der ere sagtyndige, mene ved et fuldstændigt Hele ligeoverfor Danmarks Størrelse, Folkemængde, politiske og finansielle Stilling. Lad os faae det frem, saa vi kunne se, hvorledes vi da ere stillede, og da kunne vi bedre overveie, end vi kunne gaa ind paa det Hele eller hvormeget deraf, og da, hvad. Men det forekommer mig, at det er meget betænkeligt at gaa hen og give 20—30,000 Kr. ud til noget, der af de ærede Sagtyndige ikke engang kan faae andet Skudsmaal end det, det nærværende Forslag har faaet fra disse to ærede Lædere. Dernæst er der et andet Spørgsmaal, som jeg ikke kan negte ogsaa vilde faae sin Betydning for Løsningen af denne Sag. At det gik saa heldig med Vedtagelsen af vor Hæverordningslov i 1867, som ganske vist paa mange Punkter nu trænger til Revision, hvor Meningerne vistnok ville træde skarpt frem, idet den ene ved Revisionen vil til den ene Side og den anden til den anden, det siger jeg, at vi dengang naaede et samstemmende Resultat, var begrundet i det lykkelige Forhold, som dengang eksisterede mellem Hans Majestæts Regjering og Rigsdagen ogsaa paa andre Omraader. Da var ikke den politiske Betragtning etableret, at det var en Misfærdelse af vor Forsætning, at Regjeringen skulde være i Overensstemmelse med Folkethinget (N. Andersen: Hør!). Jeg haaber, at det ærede Medlem for ASENS vil høre det, og det skulde glæde mig, om ogsaa han kunde bidrage til, at en anden Opfattelse kommer tilstede. Jeg siger, at det efter min Betragtning er en Nødvendighed, der